

Entrevista

Oriol Dot

Pas a Demolition Dot

Tot i que sembla força difícil, Oriol no va tenir gaires problemes per dominar en esquí ròs.

🔪 Celes Piedrabuena 👁 Toti Rosselló / RFEDI, Solo Nieve

Va estar a punt de deixar la competició, però per sort no ho va fer. Oriol Dot, nascut a Torelló fa 24 anys, és una de les puntes de llança de l'esquí català, i un dels dos únics esquiadors -l'altre és Albert Rovira- que competeixen en l'equip nacional. Però Oriol Dot és molt més que això, és un apassionat de l'esquí, un tot terreny que ja ha demostrat la seva qualitat en moltes ocasions.

Nerviós. Impacient. Intranquil. Amb ganes que comencin d'una vegada totes la competició. Així estava Oriol Dot el passat mes d'octubre, quan vam estar amb ell una freda tarda en un bonic allotjament de Soelden, Àustria. Al voltant d'una taula, vam estar força estona parlant de tot el que té a veure amb el món de la neu: dels seus inicis, de com veu ell la competició, de l'equip nacional..., però, malgrat la cordialitat de la conversa, Oriol Dot, Demolition Dot, estava intranquil,

com impacient, a l'espera que la foscor guanyés terreny a la llum, li sonés el despertador i comencés el seu treball per a la Copa del Món.

-Encara no ha començat, però quins objectius et plantejes aquesta temporada a la Copa del Món?

-*(Fa una pausa llarga). Home, a hores d'ara no sé gaire on sóc. He entrenat bastant, i com tothom tinc dies bons i no tant bons. Ara bé, a mi m'agradaria acabar entre els 100 primers del rànquing mundial de punts FIS, però no fent-ho bé en una cursa, sinó ser dels 100 perquè t'ho mereixes.*

-Si ja es dur dedicar-se a un esport com aquest, més encara quan no ets dels primers i sovint has de veure la primera mànega des de baix. Fes-nos cinc cèntims del teu programa d'entrenament al llarg de l'any.

-Comencem al juny però abans ja ens preparam físicament fent bastant bicicleta i exercicis anaeròbics. Al juny fem una concentració bastant tècnica d'esquí. Esquiem uns deu dies, i descansem uns altres 10-15. Hi tornem cap al juliol, que és quan fem molta preparació física amb pesos, quan treballem la força màxima, i aquest any a l'agost hem anat a Argentina a esquiar.

-Vau trobar bona neu?

-Bastant bona, la veritat, ja que era força dura, que era una mica el que necessitàvem.

-Tant anar a munt i avall no et deu deixar gairebé temps per estudiar, ajudar a casa o estar amb els teus.

-No, és cert. Quan vaig a casa treballo, ajudo al meu pare en una empresa d'excavacions, i miro de combinar-m'ho una mica, tot i que aquest any no he treballat gaire (riu). L'any passat quan vivia dels meus pares, jo volia treballar, però el meu pare no volia, em deia que no podia ser. Aquest any, com que la RFEDI ens ajuda una mica econòmicament aquest tema el veig amb altres ulls.

-La teua posició et permet ser un referent per a tots

els esquiadors catalans, a més tu vas estar al CAR estudiant i treballant, oi?

-Quan estava a l'equip nacional vaig estar un any estudiant al CAR. Però, com que entrenava amb el grup dels grans, estàvem molts dies fora i estudiar, la veritat, poca cosa. Tampoc m'ha agradat mai gaire. I això que la meua mare és professora i que per aquest motiu tinc molts merders. Ara bé, jo tinc la colla de bons records del CAR, però no m'integrava bé.

-No li treies profit?

-Els dies que estava allà m'estimava més ser a casa. No em trobava a gust. És més, siestic gaires dies fora de casa no em trobo gaire bé. És clar que depèn de com estigui esquiant i dels anys que tinguis.

-Éts un esportista que té fama d'anar a totes. Aquesta entrega també la trasllades als entrenaments?

-A mi m'agrada entrenar dur però en bones condicions. Quan comença a haver-hi males condicions jo segueixo al mateix nivell, però els entrenadors ja veuen que no estic al 100%. Això sí, jo als entrenaments ho dono tot. Me'l prenc com si fos una cursa.

-I com et plantejes les curses?

-Depèn. Jo sempre surto a totes, però s'ha de tenir una mica de cap. Si surts a totes i no penses a vegades és pitjor. Quan estàs a la sortida estàs una mica nerviós, però quan passes unes portes ja està.

-Sempre has estat una persona amb caràcter, que sap el que ha volgut i que no té pels a la llengua, com recordes la teua sortida de l'equip nacional?

-Fa dos anys vaig tenir una aturada a l'equip nacional. Em vaig dir o ho fas amb ganes o no ho fas. I per fer-ho sense ganes més val quedar-se a casa.

-Però, com recordes aquells anys a l'equip nacional?

-Haig de dir que vaig ser-hi més que res pel físic. D'esquí anava més o menys com la resta. És més, hi havia qui anava millor d'esquí però de físic quedava molt curt. Com que quan feien les seleccions compta-

m'agrada entrenar dur però en bones condicions

Lluís Breitfuss, al costat de l'Oriol en els moments previs abans d'iniciar una cursa, és la persona que sempre ha confiat en ell i la que li ha obert de nou les portes del combinat nacional.

va el físic, a part del nivell d'esquí i els estudis, vaig poder entrar a l'equip.

-Però, em sembla a mi que va haver-hi una persona fonamental en la teua tornada a l'equip nacional, oi?

-Lluís Breithuis va tenir un paper molt important. Ha estat la persona que em va dir de tornar a esquiar un altre cop. Fa dos anys que em va dir que ho tornés a provar. Els dos anys que vaig ser fora de l'equip nacional tant sols esquivava els caps de setmana, tot i que sí que pujava a fer els esquicròs, i els Campionats de Catalunya. Anava a fer les curses.

Feia com gairebé tots els esquiadors que deixen l'equip nacional: vaig estar dos o tres anys fent el 'cafre'. Sí, en Lluís va ser qui em va dir que si anava els Campionats d'Espanya em recolzarien. A més, al meu pare també li va agradar que ho tornés a fer, i aquí estic.

-Ara, tot i la teua joventut, portes uns quants anys dedicat a la competició, però com va ser el pas d'esquiar per plaer a fer-ho a nivell competitiu?

-Gairebé no m'en recordo. Vam començar amb l'Esquí Llívia, fent curses d'alevis, i de mica en mica vaig entrar en aquest món, ja que quan entres a juvenil ja et vénen els de l'equip nacional. Vaig fer una presentació d'estil per provar, em van agafar i fins ara.

-Ara parlaves del Llívia, però tu pertanyes al Club Alpi Núria Massella-Cerdanya (CANMC).

-He passat per diversos clubs. Vaig començar a anar a esquiar amb el meu pare. Ell portava l'autobús i amb una colla de nens vaig començar a esquiar. Vam formar el Club Esquí Llívia. Després ens vam funcionar amb la UEC, i quan tenia 15 anys vaig entrar a l'equip nacional, i després ja em vaig canviar al CAN.

-Però el teu cas és curiós, ja que de petit tampoc vas destacar massa, oi?

-Efectivament. No tant sols no vaig destacar massa, sinó que és que no havia fet res. Emperò, quan era agutllat d'últim any vaig ser campió d'Espanya de la combinada, segon en un supergegant, tot i que va ser al segon i tercer any de juvenil quan ho vaig fer millor. De la meua edat, estava el 4t del món. Encara me'n recordo que als Mundials juvenils vaig fer el setzè.

-Com és d'important de tenir el recolzament dels pares!

-El meu pare és un fan de la neu de sempre. Si jo esquia des dels quatre anys és perquè a ell li agrada molt, tot i que a la meua mare no li agrada. Recordo que

marxàvem el divendres al vespre amb el meu pare carregats de nens i tornàvem el diumenge al migdia a casa. Al principi em seguia bastant, fins hi tot venia a alguna FIS o a alguna competició.

-Suposo jo que la Federació Catalana Esports d'Hivern (FCEH) va tenir un paper destacat en la teua formació com a esquiador.

-Haig de dir que la FCEH m'ha ajudat bastant. Els dos anys que vaig estar fora de l'equip nacional em van ajudar bastant. Vaig estar a l'equip català i em portaven a fer curses. En general estic content de com s'ha portat amb mi. Dintre de les seves possibilitats, déu n'hi do el que fan.

-Entre uns i altres han aconseguit fer-te un esquiador molt complet, que es defensa bé en tots els terrenys, però quina és la disciplina que més t'agrada, la que et trobes més còmode?

-Aquesta temporada el que he entrenat menys és l'eslàlom, ja que he tingut algun problema. A més, vam decidir deixar-ho una mica de banda i concentrar-nos més en el gegant. Prou feina tinc amb el gegant i supergegant com per dedicar-me a l'eslàlom! En el supergegant em trobo bastant bé. El descens també m'agrada, però és molt semblant al supergegant. De

fet, penso que per un esquiador és més difícil entrar en un supergegant. En fi, podria dir que el que més m'agrada és el gegant i el supergegant.

-Més el supergegant?

-Sí, perquè és on demostra si ets més complet. Per exemple, en el descens tens dues oportunitat de baixar i entrenar, tot i que hi ha descens que sí que són complicats, no vull dir que no ho siguin.

-I l'esquicròs no se't dona tant malament?

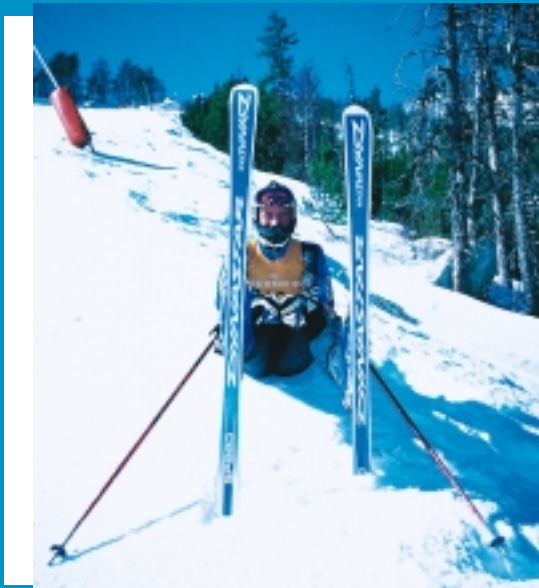
-Sí, però l'esquicròs és una mica..., tot esquiador d'esquí alpi podria fer esquicròs sense problemes, ja que els salts que hi ha són bastant d'esmortir el cop.

-Només et queda l'estil lliure.

-Doncs, no m'agrada gaire. No l'he practicat quasi gens, però també haig de reconèixer que no sóc una espesa a l'aire. 360° i coses d'aquestes no m'agraden.

Sana enveja

Quan se li pregunta per la dificultat de pertànyer a l'equip nacional, en un país on la neu només està present uns pocs mesos l'any, Oriol Dot es confessa i diu que aquest és un món difícil per a ells i segueix, "veus als Suïssos. Quan estàvem a les glaceres, ells pujaven els dilluns, dimarts, dimecres i dijous, i no tornàvem a pujar fins el proper dilluns o dimarts. Feien una setmana esquiant i l'altra entrenament físic, i a la tarda o al vespre agafen el cotxe i van cap a casa. Si això ho poguéssim fer nosaltres seria la bomba. Nosaltres hem de marxar deu dies, que al cinquè o el sisè ja estàs petat. Per exemple, aquest estiu a Zermatt ens llevàvem a les cinc del matí. Obrien a les sis. Puja els tres telefèrics, amb empentes. Després no hi havia molta neu... des que plegaves quan estaves a dalt, fins que arribaves a l'hotel passaven dues hores".

Em podrien agradar, però la veritat és que no tenim temps de fer-ho. Mira, en els últims sis o set anys heu d'esperar quatre cops. Sempre estem als traçats i quan estem cansats pleguem, i el que no pots fer és anar a esquiar pel teu compte quan estàs cansat. I penso que amb els esquís que portem si enganxo una pedra fora pista igual em tallen el coll.

-I vas practicar surf de neu?

-Sí que el vaig practicar, però fa molt de temps, quan estava en els clubs. L'he fet tres o quatre cops. El primer dia va anar fatal, vaig estar amb el cul a terra tota l'estona.

Dirigit als pares

Ell ha tingut la sort de comptar amb la complicitat del seu pare, que sempre l'ha animat a esquiar, la qual cosa no vol dir que el pressionés, sinó que li facilitava poder complir amb el que d'ell s'esperava. En relació a aquest tema, Oriol Dot vol dir el següent: a qui s'ha d'aconsellar bastant és als pares, més que als fills. A vegades els pares el posen per tenir-lo allà i poder esquiar: Jo diria que si els agrada, han de fer que gaudeixin, que s'ho passin bé, ja que són petits. Vas a Suïssa, per exemple, i semblen formigues atòmiques, i vas a Espanya i veus al pare 'fotent-li' la bronca. És una mica de cultura.

Oriol Dot porta molts anys amb Dynastar. Uns esquís en els quals confia plenament.

Fitxa tècnica

Nom: Oriol Dot

Va néixer a Tàrraga, fa 24 anys, el 1979

Esquís: Dynastar

Botes: Lange

Fixacions: Look

Casc i ulleres: Briko

Guaixos: Invicta

Bastons: Scott

Millors resultats: Campió d'Espanya de supergegant, 19 de març de 2003, a Candanchú. Subcampió d'Espanya de gegant eslàlom, 18 de març de 2003, a Candanchú.

Cinquè al gegant eslàlom de la FIS que es va disputar a Pas de la Casa el 27 de març. Segon al gegant eslàlom dels Campionats Nacionals, 14 d'abril a Ordino-Arcalis.

12è al gegant eslàlom FIS de Tignes, el 20 de novembre de 2003.

16 al gegant eslàlom FIS de Les Saisies, el 13 de març de 2003.

26è a l'eslàlom FIS de Tignes, el 21 de novembre de 2003.

26è al supergegant FIS de Bardonecchia, el 27 de febrer de 2003-12-02.

Campió del Saab Salomon Crossmax Series Criterium Solo Nieve, any 2001-2002.